

מבעד למסוה

(שעורים בהסתכלות)

ובכן, הסל סדור
"הכח" כהלכתו
ברגלים והחלה סדר
הה של כח לא
כהלכתו ב י ד י ס.
באמת, לא
הייתי רוצה לדבר

כלל על זה הענין וכבשתי את יצרי בכח
לכלי לנגוע בשאלה זו עד עכשיו. אבל, מה
לעשות והכל מתענינים בה, הכל מדברים
ומשוחחים ומכתליחי זו שנתנה בת"א עפה
ע"י הסט"א לאמריקה ולכל קצוי ארץ. ולמד
רות רצוני מוכרח גם אני להתחיל בה.

והנה, אהר מתלמידי החשובים ספר
לי היום כי נמצא בביתו של דיזנגוף בשעת
המהומה של ה"כח" בת"א והיה שם גם
אחד-העם, נתעוררה שאלה חשובה איזה
רחוב יזכה להקרא על שם "הכח" וענה
אחה"ע בניחותא, כדרכו: "ברחוב זה שבו
גר שאול לוי, מחמת שיש שם כח"...

זה היה, כמובן, לחידודי ולפני
המשפט — ואולם עכשיו, לאחר המשפט
המפורסם רואה אני בפעל ממש כי שאול

לוי זה הוא "סוחר" טוב ויודע לעשות
"ביונים" מכל דבר. והא ראייה: גם נתן מכת-
לחי לראשהעיריה, שהוא רצוי לרב אחיו,
וגם יצא ב ר י ו ח מכל הענין הזה,
בבחינת חוטא נשכר... צא וחשוב: לפני
המשפט — כך אומרים בפרוש — התחנן
לפני הרבנים מפני אימת הדין, שיקבלו מאתו
קנס של חמש מאות לירות בשביל מוסדות
של צדקה וגם קבל עליו — כך אומרים —
לערך גלות מביתו במשך חמשה חדשים
כמספר אצבעות הידי, ולסוה — נפטר רק
בחמשים פונט ונמצא שהרויח ריוח נקי מכל
ה"עסק" הזה: ארבע מאות וחמשים פונט!
והוא יושב לו בביתו כפריץ ומכין אולי
עוד חמשים פונט מחמת שהמשפט הזה
הוא מ כ ת ל ח י ש נ י ה ומצלצלת
לא רק לראשהעיריה אלא לכל תל-אביב
ובת"א שרים כלם: הכה שאול באלופים
ושמואל ברבכות אהב"י...

א"א בקי כ"כ בעניני משפטים ואולם
כשמעתי רבים מתאוננים על השופטים,
שלא נהגו הפעם בכל חמור הדין כראוי,
אמרתי: אשרינו שלא היו שם שופטים
אנגלים משלהם, כי אז היו קונסים את
ראשהעיריה דוקא שלא הושיט גם את לחיו
השניה למכה, כמצות ישו הנוצרי...
אל-חמדוללאה! יש לנו ב"ה שופטים

"וואטאנים" היודעים להגן על כבוד
מנהיגינו.

ואולם איך אומר הצרפתי? —

A quelque chose malheur est bon

אין טוב בלי רע: בזכותה של מכה זו
שבאה בערכה-בחירות נבחר הפעם לעיריה
בת"א פה אחד... * * *

ואיירי דאיתנו למסכתא זו של מכות,
נימא בה מילתא:

מסתמא ידעתם ושמעתם רבותי, את
המעשה הנאה במנהל מחיפה שחלק בשבוע
זה מנה אחת אפים על לחיו של אחד מתל-
מידיו בבית"ס הריאלי וה"השליך" אותו מן
החדר. על יד התלמיד המוכה עמדה בשעת-
מעשה תלמידה שאינה טפשה כלל ולחשה
לו באזנו בטון של חברה: "יודע אתה שיש
לך הרשות לתבע מהמנהל ק"כ פונט דמי-
מכות?" המנהל-היקר שחוש-השמיעה שלו
לא נתקלקל עדיין מחמת שלא זכה עד כה
לתשובה מצלצלת, שמע את הערת התלמידה,
נזף בה וגזר עליה חובת-גלות מבית-הספר
ליום אחד.

כנראה, שהה"ר הנכבד החליט לפתח
סניף מיוחד ל"הכח" כדי לפתח בבית"ס
הריאלי שלו את מלאכת-הידי, והוא
בכבודו ובעצמו עושה תרגילים גם על

המורים, כידוע, וגם על התלמידים לקיים
מה שנאמר: בגדול החל ובקטן כלה, —
ומלמדם פרק בחכמת-הזרוע ובמבנית-כפים
ממש עפ"י השטה הפרוסי ת שלו.
אומרים, כי התלמידים מתקדמים בזמן
האהרון בספורט זה, ואי"ה בקרוב יראו גם
לו אותות של קדמה בפעל ממש, כמו
שנאמר: מכל מלמדי השכלתי... * * *

אכן הכל תלוי במזל אפילו מכת-לחי.
שם ביפו נכשל אחד מבעלי-הבתים
בהלמת-ידי ונזדעזעה כל א"י ת"ק. פרנסת
יעשו לו, למכה, פרסום גדול בכל האספות.
המחאות והעתוננים ושם בחיפה עומד מנהל
גדול ועושה "פיטש-פאטש" על ימין ועל
שמאל ואין דובר דבר ואין מזכירים אפילו
את שמו.

זהו ממש עלבון להנוד שלנו... * * *

וגם אני מורכם ורבעם עשיתי ב"ה
קדמה גדולה ולמדתי בשבוע זה את כל
התורה של ה"פוטבאל" על רגל אחת,
וכדי לזכנת את הרבים אספר לכם בקצרה,
כמובן, את כל הנסים והנפלאות של "הכח",
עם כל ה"בעקים" וה"גולם" שלהם וביחוד
את ההרפתקאות שעברו עליהם בירושלם
ובחיפה...
ואולם קדם כל דבר, עלי לגלות לכם

סוד, כי לכבוד הספורט שלי שלמתי במחילה
"דמי רבי" כדבעי ונשארת לא עליכם ב"א
"טשאלענט" (המיון) ובלא פשטידא בכל יום-
השבת של "הכח". וכל כך למה? — מחמת
שהפלונית שלי עוכה בע"ש את הכורים
ואת הקדרות גרצה ענד לפני אל ה"מעטש"
והכניסה לי "גול" בלי כדור לכבוד שבת.

בקצרה, כשהגעתי אל מגרש היונים
מצאתי שם את כל ירושלם ומרב דוחקא
נתגנבתי בין הוטי-הברזל שהקיפו את המצ
רש, קרעתי את בגדי ומכנסי מהעוקצים
ותרתי לי בסכנת-נפשות ממש פנה קטנה
בין "הרבי" ובין המושל, לא עברו רגעים
מועטים וה"כח" עשה "גול", כלומר הכניס
את הכדור לשער האנגלים, והנה אחד מבני
עשרת-השבטים שישב על ידי קרא בועם
כלשונו:

I will be six months in the Hospital
כלומר שישכב ששה חדשים בבית-החולים
מרב צער, ובשעת-מעשה חשבת, למה
אכהד? — מי יתן וירבו ה"גולים" של
"הכח", כי הלא בתי-חולים ישנם ב"ה הרבה
בירושלם... אחרי "הגול" השני התפרצת
פתאום ילדה קטנה כבת שלש בבכי גדול
מחמת שאמה — אחת משכנותי שם — שפכה
את כל חמתה בילדה והכתת בה מכות-רצה
בכח מרב כעס. וכשהגיע ה"ה"י

בזעף לחבריו שבאו לקראתו : ה"אינגליון"
אכלו היום "חזוק" כביר מן ה"צהיוניה"...

* * *

ובכלל נתחלפו ה"יוצרות" אצל בני-
דודנו פקמן האחרון :

מקדם רצינו אנחנו בהצהרת בלפור
והערבים לא רצו בשום אופן ור' משה
קוימא נתעקש ממש כגוי לפגירה, ועכשיו
הם רוצים ואנו לא רוצים, מחמת שהם
כוונתם לא אל ה"הגדה" אלא אל ה"כדורים"
(פניידליך בלע"ז) שקורין להם "פדרציה"
בלע"ז, כלומר : מורשון לאמי של ה...
אמנם, הועד-הפועל שלהם נעשה לבעל-
תשובה ואולם אין אמונה בגוי, ונאמר להם
כמו שאמרו אבותינו לפנים לגשם הערבי
ולחבריו הסנבלטים : "לא לנו ולכם לבנות
את ביתנו הלאומי !..."

הוא אשר אמרתי : מה שיעשה
"הזמן" לא יעשה השכל...

היום נסע ה"רבי" לעבר-הירדן לקראת
הזקן ממכה, וכפי הנראה שבני-דתו יאמרו
לו : זה חליפתי וגם זה ה"התרנגול" הלך
לשם. ואי"ה יעביר ה"רבי" שלנו ממשלת
"זדים" מן הארץ ויתקיים הפסוק : כי לא
לעולם "חוסן" ישועות...

עז מות

"בכח" — לא חלילה מפני שאיננו מתפעל
מהמשחק האומנותי שלהם שהיה בו באמת
משום קדוש שם ישראל ברבים, אלא פשוט
מפני שראיתי כי אצל האנגלים—הפוליטיקה
וה"פוטבולל" הולכים שלובי-זרוע וזוהשער-
ריות בהיפה תוכלנה להוכיח !... וכשראיתי
את הסוסים האנגלים שנכנסו בין אחב"י
בשעה שנתפרצו בהתלהבות אל בעלי-הכח
כדי לשאתם על כפיים מרב שמחה, עלו
בלבי הרהורים רעים ושאלתי : כי כח
רגליהם למה ? לא רק לא הרבו שלום
ב"גוליהם", אלא במדה ידועה נרמו על
ידיהם להרבות שנאה בין בני-דודנו. נוסף
על השנאה הכבושה, שיש בינינו מחמת
השגת-גבולים, נתוספה עוד סבה אחת
לשנאה : קנאת רגלים, וקנאת רגלים לא
תרבה חכמה, כידוע, כי הלא ראינו בעינינו:
בני עשרת-השבטים, הוץ ממה שהם בעלי-
אגרופים ובעלי-זרוע, הם גם בעלי-גאווה
משונים ורודפים אחרי הכבוד ומעט להם
"כתר-מלכות" הם מתאווים גם לכתר-שם-
טוב, והם אומרים להשיג את הכתר הזה
ב"בוקס", בהכשלת-רגלים, בכח האגרוף,
בתקיפה ובכעיטה.

כשהגעתי מתוך הרהורי אלה העירה,
נתקלתי בקבוצה מבני-דודנו ואחד מהם אמר

השלישי אמרתי ל"רבי" בלחש : אל תקרא
"גול" (goal) אלא "ג א ל" ישראל...
ראיתי מעשה ונזכרתי הלכה : זכורני
כב. הוננא טליא, למדתי בחדר עם הרבי את
הפסוק : יקומו נא הנערים וישחקו לפנינו
עם פירש"י עד שפיכת-דמים, ולא יכלתי
להבין בשום אופן ביצד אפשר לשחק עד
שפיכת דמים — עד שלא ראיתי את המד
שחקים האנגלים שהרימו אגרוף (בוקסים
בלע"ז) וגם אקדוחים בחיפה נעד שלא שמעתי
באזני : "בל...ז' שיום" ועוד מחמאות
כאלה ואחרון אחרון הביב — עד שלא ראיתי
אשה אחת יהודיה שהשליכו בני עשרת-
השבטים מעל גדר גבוהה ונפצעה רק בערפה
וברגלה...

ומכלל כעם באו האנגלים לכלל טעות.
בשנפל השוער כדי לתפס את הכדור טעו
והשבו אותו לכדור ובעטו בו כרגליהם על
ימין ועל שמאל... אחד המעשה נגשו בעלי-
הכח אל "הרבי" כדי לקבל את ברכתו. על
ידו עמד ה"סיטרא" אחרא ופניו חורים, אזל
סומקא ואתא חיורא, וחייד בבחינת "ויחד
יתרו"...

ואם תרצו, שאמר לכם את האמת,
חביבי, איני מתלהב כל-כך מהנצחון הזה של